DOMSTOLENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
16. juli 1998 *

I sag C-252/97 P,

N., forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Xavier Magnée, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 15. maj 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-273/94, N. mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 289), hvori der er nedlagt påstand om annullation af afgørelsen om at fjerne appellanten fra tjenesten og om tilkendelse af erstatning,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Gianluigi Valsesia, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann (refererende dommer), og dommerne J. C. Moitinho de Almeida og J.-P. Puissochet,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 11. juli 1997 har N. i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 15. maj 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-273/94, N. mod Kommissionen (Sml. Pers. II, s. 289, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for N.'s påstand om annullation af afgørelsen af 4. oktober 1993, hvorved Kommissionen fjernede ham fra tjenesten, samt om tilkendelse af erstatning for det angiveligt lidte ikke-økonomiske tab.

2 For så vidt angår de faktiske omstændigheder, der er baggrunden for tvisten mellem N. og Kommissionen, henvises til præmis 1-30 i den anfægtede dom.

Sagen ved Retten

3 Ved stævning indleveret den 2. august 1994 anlagde N. sag ved Retten, hvorunder han nedlagde følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse af 4. oktober 1993 om, at sagsøgeren fjernes fra tjenesten, samt afgørelsen af 2. maj 1994, hvorved hans klage blev afvist, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at genindsætte sagsøgeren i tjenesten med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. december 1993 og tilpligtes uden afbrydelse at betale ham hans løntilgodehavende, med tillæg af renter på 8% p.a. fra hver af de månedlige forfaldsdatoer for de nævnte lønudbetalinger.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 3 mio. BEF som erstatning for hans ikke-økonomiske skade, eller ethvert beløb efter Rettens skøn.

— Subsidiært, såfremt det ikke bestemmes, at sagsøgeren skal genindsættes i tjenesten, kendes for ret, at fjernelsen af ham fra tjenesten var ubegrundet, og følgelig tilpligtes Kommissionen at betale ham et beløb på 57 443 399 BEF i erstatning for hans økonomiske tab og et beløb på 20 mio. BEF i erstatning for hans ikke-økonomiske skade, eller ethvert beløb efter Rettens skøn.

— Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

4 Til støtte for annullationspåstanden for Retten havde N. anført tre anbringender, for det første, at disciplinærsagen var behæftet med uregelmæssigheder, for det andet, at der var åbenbare fejl i Kommissionens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og for det tredje, at proportionalitetsprincippet var tilsidesat.

5 Vedrørende anbringendet om, at disciplinærsagen var behæftet med uregelmæssigheder, fastslog Retten først i præmis 67-76 i den anfægtede dom, at Kommissionen med rette havde indledt en disciplinærsag, at den blotte omstændighed, at de oplysninger, som Kommissionen byggede på, kunne være blevet meddelt af en bank i strid med nationale bestemmelser om beskyttelse af bankhemmeligheden, ikke kunne være til hinder for iværksættelsen af en sådan sag, og at denne ikke udgjorde en krænkelse af retten til respekt for privatlivets fred.

6 Retten fandt endvidere i præmis 77-84 i den anfægtede dom, at sagsøgerens anbringende om, at Kommissionen havde tilsidesat hans ret til forsvar under gennemførelsen af disciplinærsagen, måtte forkastes, eftersom han ikke kunne gøre gældende, at en sådan tilsidesættelse forelå derved, at Kommissionen ikke allerede ved begyndelsen af samtalerne havde oplyst ham om de anklager, der var rettet imod ham. Kommissionen havde heller ikke tilsidesat det almindelige princip om kontradiktorisk behandling og om parternes ligestilling ved ikke at afsløre sin oplysningskildes identitet under sagen. Endvidere anførte Retten i den anfægtede doms præmis 85 og 86, at Kommissionen ikke havde tilsidesat sagsøgerens ret til ikke at vidne mod sig selv, og bemærkede i den anfægtede doms præmis 87-94, at sagsøgerens anbringende om, at hans ret til forsvar var blevet tilsidesat, fordi han ikke havde fået tilstillet visse dokumenter, ikke kunne tiltrædes.

7 Hvad endelig angår sagsøgerens påstand om, at Kommissionen ikke havde respekteret hans ret til en retfærdig rettergang, fastslog Retten i den anfægtede doms præmis 95, at Kommissionen ikke kunne betragtes som en »domstol« i den forstand, hvori udtrykket anvendes i artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 (herefter »menneskerettighedskonventionen«). Retten anførte endvidere i præmis 96 i den anfægtede dom, at sagsøgeren med urette havde påstået, at afgørelsen om afvisning af hans klage var blevet truffet af den samme person, som havde truffet den oprindelige afgørelse.

8 For så vidt angår anbringenderne om åbenbare fejl ved bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet fastslog Retten i præmis 125-145 i den anfægtede dom, at der ikke var grundlag for at antage, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den konkluderede, at sagsøgeren groft havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til vedtægten. Retten tilføjede i den anfægtede doms præmis 147, 148 og 149, at sagen ikke indeholdt oplysninger, der gav grundlag for at antage, at den pålagte sanktion var åbenbar urimelig i forhold til de konstaterede overtrædelser, eller at Kommissionen skulle have misbrugt sine beføjelser for at varetage andre hensyn end dem, med henblik på hvilke den er tillagt disse beføjelser.

9 Vedrørende erstatningspåstanden bemærkede Retten endelig i den anfægtede doms præmis 159 og 160, at sagen kunne antages til realitetsbehandling, men at der ikke kunne gives sagsøgeren medhold, eftersom gennemgangen af de anbringender, der var fremsat til støtte for annullationspåstanden, ikke havde vist, at Kommissionen havde begået noget ulovligt forhold, og at den følgelig ikke havde begået nogen fejl, som kunne pådrage den ansvar.

10 Følgelig frifandt Retten Kommissionen i det hele.

Appelsagen

11 I appelskriftet har N. anmodet Domstolen om at ophæve Rettens dom samt nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afgørelse af 4. oktober 1993, hvorved appellanten blev fjernet fra tjenesten, samt afgørelsen af 2. maj 1994, hvorved hans klage blev afvist, annulleres.

— Det bestemmes, at appellanten skal genindsættes i tjenesten med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. december 1993, og at Kommissionen tilpligtes uden afbrydelse at betale ham hans løntilgodehavender med tillæg af renter på 8% p.a. fra hver af de månedlige forfaldsdatoer for de nævnte lønudbetalinger.

— Kommissionen tilpligtes at betale appellanten et beløb på 3 mio. BEF som erstatning for hans ikke-økonomiske skade, eller ethvert beløb efter Domstolens skøn.

Såfremt det ikke bestemmes, at appellanten skal genindsættes i tjenesten, påstås subsidiært:

— Det kendes for ret, at det ikke var berettiget at fjerne ham fra tjenesten, og Kommissionen tilpligtes følgelig at betale ham et beløb på 57 443 399 BEF i erstatning for hans økonomiske tab og et beløb på 20 mio. BEF som erstatning for hans ikke-økonomiske skade, eller ethvert beløb efter Domstolens skøn.

Mere subsidiært bestemmes, før sagen afgøres, og uden at der heri ligger nogen anerkendelse til skade for appellanten:

— Det tillades appellanten ved ethvert retsmiddel, herunder vidneudsagn, at bevise, at han ikke har givet nogen person anvisninger med henblik på gennemførelsen af den i sagen omhandlede angivelige »kontrakt«, og at han ikke har underskrevet denne.

— Der udpeges en grafologisk sagkyndig med den opgave at efterprøve denne håndskrift.

12 Kommissionen har i sit indlæg vedrørende appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Appellen afvises, for så vidt som den vedrører Rettens angivelige faktiske vildfarelser.

— Appellen forkastes som i det hele værende uden grundlag.

— Appellantens erstatningspåstande forkastes som ubegrundede.

— Afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter reglerne herom.

13 Til støtte for appellen har appellanten fremført tre grupper anbringender, det første vedrørende Rettens fremstilling af de faktiske omstændigheder, det andet vedrørende disciplinærsagen og det tredje vedrørende Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder samt vedrørende tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Domstolens bemærkninger

14 Er det åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, kan Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 119 når som helst afvise eller forkaste appellen ved begrundet kendelse uden at indlede den mundtlige forhandling.

15 Før der tages stilling til de af appellanten fremsatte anbringender, må det erindres, at det følger af Domstolens faste praksis, at appel i medfør af EF-traktatens artikel 168 A og artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket (jf. bl.a. kendelse af 16.9.1997, sag C-59/96 P, Koelman mod Kommissionen, Sml. I, s. 4809, præmis 31).

16 Når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen således kun kompetent til i medfør af traktatens artikel 168 A at efterprøve den af Retten foretagne retlige kvalifikation af disse omstændigheder og de retsvirkninger, Retten har udledt heraf. Domstolen har principielt heller ikke kompetence til at undersøge de beviser, Retten lagde til grund ved fastlæggelsen af faktum. Når disse beviser er blevet forskriftsmæssigt tilvejebragt, og de almindelige retsgrundsætninger vedrørende bevisbyrde såvel som de processuelle regler for fremlæggelse af bevis er blevet iagttaget, har alene Retten kompetence til at afgøre, hvilken bevisværdi der skal tillægges de oplysninger, den har fået forelagt (jf. bl.a. kendelse af 5.2.1998, sag C-30/96 P, Abello m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 377, præmis 53).

17 Artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement bestemmer, at appelskriftet skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

18 Det følger af disse bestemmelser, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand.

19 Ifølge fast retspraksis er dette krav ikke opfyldt, når appellen blot gentager eller ordret angiver de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket i henhold til artikel 49 i EF-statutten for

Domstolen falder uden for dennes kompetence (jf. bl.a. kendelse af 15.1.1998, sag C-403/95 P, Obst mod Kommissionen, Sml. I, s. 27, præmis 18).

Første gruppe anbringender: Rettens fremstilling af de faktiske omstændigheder

20 Med denne første gruppe anbringender gør N. gældende, at der hos Retten har foreligget faktiske vildfarelser, der har fordrejet konklusionerne i den omtvistede afgørelse til skade for appellanten.

21 N. bebrejder således Retten, at den for det første ikke tog hensyn til den omstændighed, at han selv havde telefoneret til sin bank og havde modsat sig, at det i sagen omhandlede beløb blev overført til hans bankkonto, at den for det andet i præmis 7 i den anfægtede dom henviste til en »kontrakt indgået mellem sagsøgeren og Nigeria«, et forhold, som han altid har bestridt, og at den for det tredje ikke fastslog, at det ikke påhvilede ham at give nogen som helst »troværdig forklaring« på overførslen til hans bankkonto, eftersom han havde forbudt denne transaktion, så snart han var blevet gjort opmærksom på, hvilket beløb der var tale om. Ifølge appellanten påhvilede det ham ikke at afklare Kommissionens berettigede tvivlsspørgsmål, efter at han over for sin bank havde bekræftet, at den ikke måtte gennemføre transaktionen. For det fjerde bestrider N. at have haft adgang til en række følsomme oplysninger og dokumenter.

22 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at fastslå, at N. med denne argumentation blot anfægter Rettens konstateringer vedrørende de faktiske omstændigheder og dens bedømmelse af disse.

23 Følgelig må den første gruppe anbringender klart afvises.

Anden gruppe anbringender: uregelmæssigheder ved disciplinærsagen

24 I forbindelse med den anden gruppe anbringender kritiserer appellanten med det første anbringende Retten for, at den i præmis 70 i den anfægtede dom har antaget, at eftersom »oplysningskilden« havde handlet på eget initiativ, kunne Kommissionen anvende de oplysninger, som var blevet tilsendt den i strid med tavshedspligten og på dette grundlag indlede en undersøgelse og derefter en disciplinærsag. Han har herved anført, at Kommissionens nægtelse af at afsløre denne oplysningskildes identitet rejser en række spørgsmål, og at den blotte omstændighed, at banken anmodede om anonymitet, burde have givet Kommissionen anledning til grundlæggende overvejelser.

25 Endvidere så Retten bort fra, at Kommissionens medvirken i den oprindelige fejl i det mindste fremgår af anvendelsen og udnyttelsen af den begåede fejl. Retten tog ikke hensyn til den almindelige retsgrundsætning om »fraus omnia corrumpit«, da den i præmis 69 i den anfægtede dom fandt, at Kommissionen kunne sætte sig ud over denne tvingende ugyldighedsgrund under foregivende af, at den måtte beskytte »sine interesser«, som i øvrigt ikke er blevet nærmere angivet.

26 Der skal i den forbindelse erindres om — således som det fremgår af præmis 19 i nærværende kendelse — at en appel, der blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, ikke opfylder kravene i traktatens artikel 168 A og i artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen.

27 Det må herved fastslås, at den ovenfor anførte argumentation i det væsentlige har til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, og ikke påviser, på hvilket punkt den anfægtede dom skulle være behæftet med en retlig fejl.

28 For så vidt angår argumentet om, at Retten har tilsidesat den almindelige retsgrundsætning om »fraus omnia corrumpit«, bemærkes, at det ikke udgør et selvstændigt anbringende, der giver grundlag for at anfægte Rettens bedømmelse, hvorefter den blotte omstændighed, at de oplysninger, som Kommissionen byggede på, kunne være blevet meddelt af en bank i strid med nationale bestemmelser om beskyttelse af bankhemmeligheden, ikke kunne være til hinder for, at der blev indledt en disciplinærsag, hvorfor dette skridt ikke udgjorde en krænkelse af retten til respekt for privatlivets fred.

29 Det første anbringende i denne gruppe må følgelig åbenbart afvises.

30 Med det første led af det andet anbringende kritiserer N. Retten for at have sammenblandet nogle foranstaltninger, som imidlertid er forskellige, nemlig indledningen af en undersøgelse, som omtales i præmis 69 i den anfægtede dom, og iværksættelsen af en disciplinærsag, der nævnes i præmis 70. Ifølge det andet led af dette anbringende gav Retten ingen begrundelse for, at Kommissionens interesser ikke kunne have været tilgodeset blot ved en undersøgelse i stedet for en disciplinærsag, der resulterede i, at appellanten blev fjernet fra tjenesten. I denne forbindelse har N. gjort gældende, at det i ethvert demokrati må være undtagelsen, at generelle hensyn har forrang for en berettiget individuel interesse, og at en sådan forrang kun kan være berettiget, såfremt det er nødvendigt og rimeligt i forhold til det påberåbte generelle hensyn at sætte sig ud over hensynet til den enkelte.

31 Dette andet anbringende hviler på en klart urigtig forståelse af den anfægtede dom.

32 For det første har Retten i præmis 69 i den anfægtede dom angivet begrundelsen for, at Kommissionen havde ret til at iværksætte en indledende undersøgelse, mens den i præmis 70 tog stilling til N.'s anbringende om, at disciplinærsagen var behæftet med uregelmæssigheder, fordi den var blevet indledt, efter at en bank havde meddelt oplysninger i strid med nationale bestemmelser om beskyttelse af bankhemmeligheden.

33 Dernæst anførte Retten i præmis 74, at Kommissionen på ingen måde havde foretaget et uforholdsmæssigt indgreb ved først at indlede en undersøgelse og derefter en disciplinærsag på grundlag af oplysninger om eventuelle retsstridige forhold fra sagsøgerens side, der i givet fald indebar, at denne groft havde tilsidesat sine forpligtelser i henhold til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«).

34 Retten har følgelig ikke sammenblandet de to procedurer, og den har i fornødent omfang angivet de grunde, der retfærdiggjorde, at Kommissionen indledte en disciplinærsag.

35 Dette andet anbringende må følgelig forkastes som åbenbart ubegrundet.

36 Med det første led af det tredje anbringende har N. gjort gældende, at Retten i præmis 74 i den anfægtede dom med urette fastslog, at indledningen af en disciplinærsag ikke udgjorde en tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivets fred. Retten undlod hermed at tage hensyn til for det første, at N. ikke havde begået et ulovligt forhold, og for det andet til den omstændighed, at den almene interesse, der begrundede en undtagelse fra grundrettigheden i henhold til menneskerettighedskonventionens artikel 8, kunne beskyttes tilstrækkeligt ved en almindelig undersøgelse. Med det andet led af dette anbringende har han gjort gældende, at han med føje havde klaget over, at han var frataget enhver adgang til at få efterprøvet lovligheden af den manglende beskyttelse af privatlivets fred, som han var udsat for.

37 Med det fjerde anbringende kritiserer N. Retten for ikke at have anerkendt, at hans ret til kontradiktion var blevet tilsidesat. Han har anført, at Retten ikke kunne mene, at de påklagede forhold ikke skulle være klart angivet på tidspunktet for de indledende afhøringer, da den ikke kunne henvise til begrebet »indledende afhøring« som begrundelse for en undtagelse fra den forpligtelse til klarhed, der fremgår af artikel 1 i bilag IX til vedtægten vedrørende disciplinærforfølgning, og at de indledende afhøringer havde udgjort egentlige forhør, hvorunder han retsstridigt blev bragt til at vidne mod sig selv.

38 For så vidt angår disse to anbringender skal der mindes om — således som det allerede er anført i præmis 19 i nærværende kendelse — at en appel, der blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, ikke opfylder kravene i traktatens artikel 168 A og i artikel 51 i EF-statutten for Domstolen.

39 Det må her fastslås, at appellanten gentager de argumenter, som han havde fremført for Retten for at bevise, at iværksættelsen af disciplinærsagen udgjorde en krænkelse af retten til respekt for privatlivet fred, og at retten til kontradiktion var blevet tilsidesat, fordi de påklagede forhold ikke var blevet klart angivet på tidspunktet for de indledende afhøringer, uden at han herved har anført yderligere omstændigheder, som gør det muligt for Domstolen at erkende, hvorfor den anfægtede dom skulle være behæftet med en retlig fejl.

40 Det skal endvidere bemærkes, at prøvelsen af, hvorvidt det påståede indgreb i retten til respekt for privatlivets fred var lovlig, netop blev foretaget af Retten i præmis 71-75 i den anfægtede dom.

41 Følgelig må det første led ad det tredje anbringende såvel som det fjerde anbringende åbenbart afvises, og det andet led af det tredje anbringende må forkastes som åbenbart ubegrundet.

42 Med det femte anbringende gør N. gældende, at Retten ikke i præmis 81 i den anfægtede dom kunne mene, at Kommissionen var forpligtet til at beskytte meddelerens anonymitet, da Kommissionen aldrig har påvist, at banken havde anmodet om en sådan anonymitet, og da banken aldrig har benægtet at være meddeleren. Den anfægtede dom kunne ikke henholde sig til meddelerens tavshedspligt, da banken ikke har nogen faglig grund til at udlevere hemmeligheder, men tværtimod er fagligt forpligtet til at bevare dem.

43 Det må i denne henseende fastslås, at det femte anbringende klart må afvises, for så vidt som det går ud på, at Retten har bedømt de faktiske omstændigheder fejlagtigt.

44 For så vidt angår klagepunktet vedrørende forpligtelsen til at beskytte meddelerens anonymitet fremgår det af Domstolens praksis, således som Retten har anført i præmis 81 i den anfægtede dom, at EF-traktatens artikel 214, hvorefter medlemmerne af og de ansatte ved Fællesskabets institutioner har en forpligtelse til ikke at give oplysninger om forhold, som ifølge deres natur er tjenestehemmeligheder, er udtryk for et generelt princip, der tillige finder anvendelse på oplysninger afgivet af fysiske personer, dersom oplysningerne ifølge deres natur er fortrolige. Såfremt en institution går ind på at modtage oplysninger, der afgives ganske frivilligt, men som ledsages af en anmodning om fortrolighed for at beskytte meddelerens anonymitet, er institutionen forpligtet til at respektere en sådan betingelse (jf. dom af 7.11.1985, sag 145/83, Adams mod Kommissionen, Sml. s. 3539, præmis 34). En procedure, der indledes på grundlag af oplysninger, hvis herkomst er uoplyst, er lovlig, når den pågældendes mulighed for at udtale sig om eksistensen eller betydningen af de meddelte faktiske omstændigheder eller dokumenter eller om de konklusioner, som Kommissionen drager heraf, ikke berøres (jf. dom af 13.2.1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche mod Kommissionen, Sml. s. 461, præmis 14).

45 Det femte anbringende må følgelig for en dels vedkommende åbenbart afvises og for en dels vedkommende forkastes som åbenbart ubegrundet.

46 Med det sjette anbringende har N. gjort gældende, at Retten i præmis 83 i den anfægtede dom med urette ikke har anerkendt, at hans ret til kontradiktion var blevet tilsidesat, når meddelerens identitet var blevet holdt skjult for ham. Hele proceduren havde været mangelfuld, fordi der ikke var givet meddelelse om, at den indledende undersøgelse og disciplinærsagen begge alene havde oprindelse i bankens ulovlige handling.

47 Med det syvende anbringende kritiserer N. Retten for at have forkastet argumentet om, at hans ret til ikke at vidne mod sig selv var blevet tilsidesat. De alvorligste anklager, der var gjort gældende mod ham, fulgte således af hans egne forklaringer.

48 Det er i den forbindelse tilstrækkeligt at minde om, at en appel, der blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, som allerede er blevet fremført for Retten, ikke opfylder kravene i traktatens artikel 168 A og i artikel 51 i EF-statutten for Domstolen.

49 I nærværende sag har N.'s anbringender i realiteten til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, og de godtgør ikke, på hvilket punkt den anfægtede dom skulle være behæftet med en retlig fejl.

50 Det sjette og det syvende anbringende må følgelig åbenbart afvises.

51 Med det ottende anbringende har N. gjort gældende, at Retten i præmis 95 i den anfægtede dom med henvisningen til, at Kommissionen ikke kan betragtes som en »domstol« i den forstand, hvori udtrykket anvendes i menneskerettighedskonventionens artikel 6, har frataget ham de garantier, der er fastsat i den nævnte bestemmelse. Han har herved bemærket, at selv om Kommissionen ikke kunne betragtes som en domstol, burde Retten i det mindste selv have overholdt den nævnte bestemmelse.

52 Det skal for det første bemærkes, at sagen for Kommissionen, således som Retten har fastslået i præmis 95 i den anfægtede dom, ikke er judiciel, men administrativ, hvorfor Kommissionen ikke kunne betragtes som en »domstol« i menneskerettighedskonventionens artikel 6's forstand (jf. dom af 7.6.1983, forenede sager 100/80-103/80, Musique Diffusion française mod Kommissionen, Sml. s. 1825, præmis 7).

53 Det skal i øvrigt bemærkes, at N.'s påstand om, at Retten ikke selv har overholdt menneskerettighedskonventionens artikel 6, ikke støttes på nogen konkret omstændighed.

54 Det ottende anbringende må følgelig forkastes som klart ubegrundet.

55 Endelig har N. med det første led af det niende anbringende kritiseret Retten for, at den i præmis 96 i den anfægtede dom har forkastet indsigelsen om, at afgørelsen af 4. oktober 1993, hvorved han som sanktion blev fjernet fra tjenesten, og afgørelsen af 2. maj 1994, hvorved hans klage blev afvist, i virkeligheden stammede fra den samme person. Med det andet led af dette anbringende har han gjort gældende, at Retten ikke tog stilling til hans anbringende om, at direktøren uden at begrunde sin egen afgørelse havde truffet beslutning om fjernelse fra tjenesten i modsætning til udtalelsen fra Disciplinærrådet, som alene anbefalede en degradation, og Kommissionen havde også undladt at begrunde dette valg.

56 Det bemærkes, at det første led af dette anbringende anfægter Rettens bedømmelse af faktiske omstændigheder og derfor åbenbart må afvises.

57 Det andet led af anbringendet må forkastes som åbenbart ubegrundet. Som det fremgår af præmis 112 i den anfægtede dom, gjorde appellanten over for Retten gældende, at selv om Disciplinærrådet anbefalede, at han blev degraderet, havde ansættelsesmyndigheden valgt fjernelse fra tjenesten af grunde, som hverken faktisk eller retligt i virkeligheden forelå i nærværende sag. I den anfægtede doms præmis 142 og 143 tog Retten stilling til dette argument, idet den fandt, at ansættelsesmyndighedens konstateringer i den omtvistede afgørelse var udtryk for en samlet vurdering af de faktiske omstændigheder, at sagsøgeren derfor med urette havde lagt vægt på spørgsmålet om, hvorvidt der var ført bevis for denne konstatering isoleret betragtet, og endelig, at ansættelsesmyndigheden kun havde lagt en antagelse til grund, der blev anset for sandsynlig under hensyn til sagens omstændigheder og især under hensyn til sagsøgerens manglende loyale samarbejde, som til sidst havde ført til en berettiget mistanke.

Tredje gruppe anbringender: Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder og tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

58 I forbindelse med denne tredje gruppe anbringender har N. som det første anbringende anført, at de klagepunkter, der blev gjort gældende mod ham, var så svage, at Retten burde have fundet, at en fjernelse fra tjenesten — mod Disciplinærrådets udtalelse — ikke var begrundet. Kommissionen og Retten byggede således på en ren hypotese, der forekom plausibel, den første med henblik på at fastsætte den omtvistede sanktion, den anden med henblik på at kende den lovlig. Endvidere antog Retten uden føje i præmis 147, at det tilkom ansættelsesmyndigheden at vælge den sanktion, der er passende, og at prøvelsen af, om sanktionen var forholdsmæssig i forhold til forseelsen, kunne begrænses til åbenbar vildfarelse.

59 Med det første led af det andet anbringende har N. gjort gældende, at Retten ikke kunne lade det komme ham til skade, at han havde givet indbyrdes modstridende forklaringer, da ingen af de skiftende forklaringer fortsat kunne give Kommissionen grundlag for berettigede spørgsmål vedrørende forhold, der kunne påføre den væsentlig skade. Med det andet led af dette anbringende har appellanten kritiseret Retten for ene og alene at have stadfæstet hans fjernelse fra tjenesten, fordi han ikke havde udtalt sig, selv om han havde ret til at forholde sig tavs.

60 Disse to anbringender hviler på en klart urigtig forståelse af den anfægtede dom.

61 For det første fremgår det ikke af den anfægtede dom, at Retten ene og alene stadfæstede fjernelsen fra tjenesten, fordi appellanten havde givet indbyrdes modstridende forklaringer. I præmis 142 i den anfægtede dom fastslog Retten således, at ansættelsesmyndigheden i den anfægtede afgørelse havde anført, at det efter alt det foreliggende måtte antages, at N. havde gjort sig medskyldig i et forsøg på svigagtig overførsel af et meget betydeligt beløb til hans bank i Bruxelles, og at denne antagelse var udtryk for en samlet vurdering af de faktiske omstændigheder. Endvidere fastslog Retten i præmis 144 i den anfægtede dom, at det efter sagsøgerens

forklaringer under alle omstændigheder måtte lægges til grund, at denne, uden at underrette sine foresatte herom, havde opretholdt kontakter i et tredjeland inden for et område, hvor han i sin egenskab af EF-tjenestemand rådede over følsomme oplysninger. Herefter bemærkede Retten i præmis 145, at det ikke kunne hævdes, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at sagsøgeren groft havde tilsidesat sine forpligtelser efter vedtægten, hvorved Retten forinden i præmis 129 i den anfægtede dom havde understreget, at det fremgår af vedtægten, at tjenestemanden har en loyalitetspligt over for sin institution og derfor bør udvise en adfærd, som er hævet over enhver mistanke, således at tillidsforholdet mellem institutionen og tjenestemanden stedse bevares.

62 Det skal endvidere bemærkes — således som Retten mindede om i præmis 147 i den anfægtede dom — at det følger af Domstolens faste praksis, at når de handlinger, en tjenestemand lastes for, er bevist, tilkommer det ansættelsesmyndigheden at vælge den sanktion, der er passende, og Fællesskabets retsinstanser kan ikke sætte sin vurdering i stedet for ansættelsesmyndighedens, undtagen i tilfælde af åbenbar vildfarelse eller magtfordrejning (jf. bl.a. dom af 29.1.1985, sag 228/83, F. mod Kommissionen, Sml. s. 275, præmis 34).

63 Som Retten med føje har understreget i præmis 148 i den anfægtede dom, indeholder den foreliggende sag ikke oplysninger, der giver grundlag for at antage, at den pålagte sanktion var åbenbar urimelig i forhold til de konstaterede overtrædelser, eller at Kommissionen skulle have misbrugt sine beføjelser for at varetage andre hensyn end dem, med henblik på hvilke den er tillagt disse beføjelser.

64 Begge disse anbringender må herefter forkastes som åbenbart ubegrundet.

65 Med det første led af det tredje anbringende har N. for det første gjort gældende, at Retten fejlagtigt afviste, at der forelå et forsøg på bedrageri, hvilket imidlertid var godtgjort, såvel som hans forklaringer herom. Med det andet led kritiserer han Retten for at have nægtet at gribe ind over for ansættelsesmyndighedens angiveligt grove fejl, som bestod i, at den havde baseret sig på en samlet vurdering af de faktiske omstændigheder. Med det tredje led af dette anbringende har appellanten

endelig gjort gældende, at Retten i præmis 132 i den anfægtede dom uden føje antog, at der bestod en formodning for skyld, og at tvivlen ikke kunne komme sagsøgeren til gode. Retten vendte derved bevisbyrden om og afviste uskyldsformodningen.

66 For så vidt angår anbringendets første led skal det blot bemærkes, at det går ud på, at Retten har bedømt de faktiske omstændigheder fejlagtigt, og at det derfor åbenbart må afvises.

67 Anbringendets andet led må forkastes som åbenbart ubegrundet. I præmis 145 i den anfægtede dom har Retten nemlig fastslået, at det ikke kan hævdes, at Kommissionen foretog en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder ved at lægge en samlet vurdering til grund.

68 Endelig hviler det tredje led af dette anbringende på en åbenbart urigtig forståelse af den anfægtede dom. Det fremgår således ikke af dommens præmis 132, at der bestod en formodning for skyld, og at tvivlen ikke kunne komme tjenestemanden til gode, men derimod, at N. ikke kunne begrunde et manglende samarbejde med en henvisning til almindelige retsgrundsætninger, især uskyldsformodningen. Retten fandt således, at eftersom sagsøgeren var den eneste, der var i besiddelse af oplysninger vedrørende en transaktion, som han hævdede at være offer for, påhvilede det ham ganske vist ikke at bevise, at han var uskyldig, men dog at samarbejde loyalt med Kommissionen.

69 Det fremgår i det hele af det anførte, at de af appellanten fremførte anbringender til støtte for appellen enten åbenbart må afvises eller er åbenbart ubegrundede. Appellen må herefter forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

70 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Appellanten har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 16. juli 1998.

R. Grass — C. Gulmann

Justitssekretær — Formand for Tredje Afdeling